

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Αυτό το κείμενο υπό άλλες συνθήκες θα γραφόταν από τον Επαναστατικό Αγώνα. Όμως η έκβαση της απόπειρας απόδρασης του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη από τις φυλακές Κορυδαλλού με υποχρεώνει να μιλήσω προσωπικά.

Στις 21 Φεβρουαρίου [2016] επιχείρησα με ελικόπτερο να πραγματοποιήσω απόδραση του μέλους του Επαναστατικού Αγώνα Νίκου Μαζιώτη. Η επιχείρηση ήταν σχεδιασμένη ώστε να μπορούν να έρθουν μαζί μας και άλλοι πολιτικοί κρατούμενοι που επιθυμούσαν να πάρουν τον δρόμο προς την ελευθερία. Οι λεπτομέρειες του σχεδίου και του πώς κατάφερα να αποφύγω τα μέτρα ασφαλείας και να μπω οπλισμένη μέσα στο ελικόπτερο, δεν έχουν ιδιαίτερη σημασία και δεν θα αναφερθώ σε αυτές, παρά το γεγονός ότι έχει γίνει αρκετή παραπληροφόρηση. Ενημερωτικά μόνο αναφέρω ότι το σχέδιο δεν βασίστηκε σε καμία επιχείρηση απόδρασης με ελικόπτερο που έγινε στο παρελθόν, δεν σχετίζεται με κανένα εύρημα από σχέδια που δεν υλοποιήθηκαν και δεν έχω σχέση με άλλον καταζητούμενο όπως λέγεται. Επίσης, δεν προηγήθηκε κανένα σχέδιο απόδρασης πριν από αυτό που "ναυάγησε", όπως ειπώθηκε σε κάποια ΜΜΕ.

Ένα τέταρτο περίπου μετά την απογείωσή μας από τη Θερμησία της Αργολίδας, έβγαλα το όπλο μου και ζήτησα από τον πιλότο να αλλάξουμε πορεία. Αυτός, φυσικά, δεν κατάλαβε ποια είμαι, όμως κατάλαβε ότι θα επιχειρηθεί απόδραση από φυλακές. Πανικοβλήθηκε. Μου επιτέθηκε βγάζοντας όπλο, γεγονός που "παρέλειψε" να αναφέρει. Και επειδή είναι πιθανόν να επιχειρηθεί διάψευση του γεγονότος ότι ήταν οπλισμένος, υπενθυμίζω ότι υπάρχουν δημοσιοποιημένες αναφορές για την ανεύρεση δυο γεμιστήρων στο ελικόπτερο. Ο ένας ήταν δικός μου, ο δεύτερος όμως όχι. Ήταν από το δικό του όπλο, το οποίο του έφυγε από τα χέρια κατά τη συμπλοκή μας στον αέρα. Και όσον αφορά εμένα, φυσικά και είχα δεύτερο γεμιστήρα. Θα πήγαινα σε τέτοια επιχείρηση μόνο με έναν γεμιστήρα;

Έχασε τον έλεγχο του ελικοπτέρου και φώναζε πανικόβλητος "θα σκοτωθούμε". Είναι αληθής η περιγραφή ενός ελικοπτέρου ουσιαστικά ακυβέρνητου που παρουσιάστηκε. Όμως αυτές οι εικόνες δεν ήταν αποτέλεσμα δικών μου ενεργειών, αλλά δικών του. Το ελικόπτερο έχανε ύψος και στροβιλιζόταν στον αέρα. Περάσαμε λίγα μέτρα πάνω από σύρματα της ΔΕΗ. Του φώναζα να το σηκώσει, να κάνει ό,τι του λέω και δεν θα πάθει κανένας τίποτα.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο βρεθήκαμε στο έδαφος. Όσοι μιλούν για ψύχραιμη αντίδραση του πιλότου κρίνοντας προφανώς εκ του αποτελέσματος, δεν ξέρουν για τι πράγμα μιλούν.

Από το να κάνει αυτό που του ζήτησα, προτίμησε να ρισκάρει να τσακιστεί και ο ίδιος μαζί μου σε μια συντριβή του ελικοπτέρου, που από τύχη δεν έγινε. Εγώ μπαίνοντας στο ελικόπτερο και επιχειρώντας να πάρω τον έλεγχό του και να το κατευθύνω στις φυλακές, είναι αυτονόητο ότι είχα πάρει τις αποφάσεις μου. Στην

άρνησή του να κάνει ό,τι του έλεγα, φυσικά και θα αντιδρούσα. Αυτοί που ισχυρίζονται ότι ήμουν υπεύθυνη για την ανεξέλεγκτη κάθοδο του ελικοπτέρου από τα 5000 πόδια στη γη, τι περίμεναν; Ότι θα έλεγα "άμα δεν θέλεις να έρθεις ως τις φυλακές, δεν πειράζει"; Πυροβόλησα και ήρθαμε –και οι δυο ένοπλοι– σε συμπλοκή στον αέρα.

Αυτός προτίμησε να ρισκάρει να συντριβεί μαζί μου στο βουνό από το να υπακούσει. Όταν τελικά προσγειωθήκαμε με φόρα στο έδαφος και ενώ γνώριζα ότι η επιχείρηση είχε χαθεί, είχα κάθε ευκαιρία να τον εκτελέσω. Αποφάσισα συνειδητά να μην το κάνω. Παρά το γεγονός ότι γνώριζα πως με αυτή την απόφαση έθετα σε κίνδυνο τη ζωή ή την ελευθερία μου, δεν το έκανα κι ας είχα την ευκαιρία. Αυτό το γνωρίζει και ο ίδιος πολύ καλά. Ο μόνος παράγοντας που με κράτησε ήταν η πολιτική μου συνείδηση. Και αυτή την απόφαση την πήρα ρισκάροντας την ίδια μου τη ζωή και τη δυνατότητά μου να διαφύγω.

Όσον αφορά την επιχείρηση της απόδρασης, είναι αυτονόητο ότι είχαν ληφθεί όλα τα δυνατά μέτρα ασφαλείας ώστε να περιφρουρηθεί το εγχείρημα από την εξωτερική φρουρά των φυλακών, και για τον ίδιο τον πιλότο κουβαλούσα ακόμα και αλεξίσφαιρο γιλέκο. Στην προκειμένη περίπτωση ο σκοπός ήταν να γίνει η απόδραση με τρόπο που θα διασφάλιζε το ελάχιστο δυνατό ρίσκο για το ελικόπτερο, τους συντρόφους και, φυσικά, τον πιλότο. Με την ίδια αντίληψη κινήθηκα και κατά την προσγείωσή μας στο έδαφος, παρά το γεγονός ότι η επιχείρηση απέτυχε εξαιτίας του και παρά το γεγονός ότι και ο ίδιος ήταν οπλισμένος. Στην ουσία έβαλα τη ζωή του πάνω από τη δική μου και πάνω από τη δική μου ασφάλεια. Και αυτή την επιλογή μου καλούμαι να επανεξετάσω.

Η οργάνωση της απόδρασης του Νίκου Μαζιώτη ήταν μια πολιτική απόφαση. Όπως πολιτική απόφαση ήταν η απελευθέρωση και άλλων πολιτικών κρατουμένων. Δεν ήταν μια προσωπική επιλογή. Αν ήθελα να απελευθερώσω μόνο τον σύντροφό μου Νίκο Μαζιώτη δεν θα ναύλωνα μεγάλο ελικόπτερο, γεγονός που κατέστησε πιο πολύπλοκη την οργάνωση της επιχείρησης. Σκοπός της επιχείρησης ήταν η απελευθέρωση και άλλων πολιτικών κρατουμένων, όσων στην πραγματικότητα ήθελαν να πάρουν μαζί μας τον δρόμο προς την ελευθερία.

Αυτή λοιπόν η ενέργεια, παρά τις προσωπικές διαστάσεις που έχει και είναι γνωστές, δεν ήταν μια προσωπική, ήταν μια πολιτική επιλογή. Ήταν ένα βήμα στην πορεία για την Επανάσταση. Το ίδιο ισχύει για κάθε ενέργεια που έχω πραγματοποιήσει και για κάθε ενέργεια που πρόκειται να κάνω στο μέλλον. Πρόκειται για κρίσεις σε μια αλυσίδα ενός επαναστατικού σχεδιασμού με στόχευση τη δημιουργία ευνοϊκότερων πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών για τη διεύρυνση και ενδυνάμωση του επαναστατικού αγώνα. Για την πολιτική βάση αυτής της επιλογής θα μιλήσω πιο κάτω. Πρώτα όμως πρέπει να μιλήσω για γεγονότα και για τον τρόπο που έχω λειτουργήσει μέχρι τώρα σε κάποια από αυτά.

Όπως είπα και νωρίτερα, κάθε ενέργεια που κάνω αφορά μια πράξη που σχετίζεται με έναν πολιτικό σχεδιασμό. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η

απαλλοτρίωση της τράπεζας Πειραιώς στο νοσοκομείο Σωτηρία που πραγματοποίησα τον περασμένο Ιούνιο [2015]. Με αυτά τα χρήματα εξασφάλισα εκτός από την επιβίωσή μου στην "παρανομία", την οργάνωση της δράσης μου και τη χρηματοδότηση της επιχείρησής για την απελευθέρωση του Νίκου Μαζιώτη και άλλων πολιτικών κρατουμένων από τις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού. Ο λόγος που αναφέρομαι σε αυτή την απαλλοτρίωση (ποσώς με ενδιαφέρει το ποινικό σκέλος αυτής της αποδοχής) είναι γιατί αυτήν τη στιγμή θεωρώ απολύτως αναγκαίο να γνωστοποιήσω τον τρόπο λειτουργίας μου στο ζήτημα της ασφάλειας πολιτών οι οποίοι σε κάποιες στιγμές τυγχάνει να εμπλέκονται σε επαναστατικές δράσεις που συμμετέχω, αλλά και της οπτικής μου για αυτό το ζήτημα με αφορμή –τηρουμένων πάντα των αναλογιών– την απόπειρα απόδρασης.

Στην περίπτωση της απαλλοτρίωσης της τράπεζας Πειραιώς αυτό που ανέφερα στις υπαλλήλους τη στιγμή που μπήκαμε στην τράπεζα ήταν να μην πατήσουν συναγερμό γιατί αυτό θα έθετε σε κίνδυνο τη δική τους ασφάλεια, μιας και εγώ δεν ήμουν διατεθειμένη να φύγω από την τράπεζα χωρίς τα χρήματα. Ούτε τις απείλησα ούτε θα κινδύνευαν ποτέ από εμένα. Αν κινδύνευαν θα ήταν από την αστυνομία στην περίπτωση που θα κατέφθανε στο σημείο και είχαμε πλέον ένοπλη συμπλοκή. Και η άφιξη της αστυνομίας θα γινόταν μόνο στην περίπτωση που κάποια από τις υπαλλήλους πατούσε τον συναγερμό της τράπεζας. Αυτή ήταν η εξέλιξη που και οι ίδιες ήθελαν να αποφύγουν. Γιατί, σε κάθε τέτοια ενέργεια, αυτό που φοβούνται όσοι τυγχάνουν να βρίσκονται παρόντες δεν είναι αυτούς που επιχειρούν τις απαλλοτριώσεις, αλλά την αστυνομία. Εξάλλου, είναι πραγματικά ηλίθιο για οποιονδήποτε να επιχειρήσει να υπερασπιστεί χρήματα των τραπεζιτών. Και για την ιστορία, όταν η μια υπάλληλος μου είπε ότι "κι εμείς φτωχοί άνθρωποι είμαστε", της πρότεινα να πάμε σε "τυφλό" σημείο όπου δεν μας βλέπουν οι κάμερες και να πάρει 5000 ευρώ, τα οποία και δεν δέχτηκε, προφανώς από φόβο. Αν τα είχε δεχτεί, να είναι σίγουρη ότι δεν θαμίλαγα γι' αυτό δημοσίως. Και μια λεπτομέρεια: αυτό που κρατούσα ήταν ιατρική ποδιά που μου χρησίμευε για να καλύπτω το όπλο μου κατά την αναμονή μου έξω από την τράπεζα και όχι πετσέτα (!) όπως αρκετές φορές αναφέρθηκε.

Στον αγώνα για την Επανάσταση σε κάθε εποχή –όπως εξάλλου ισχύει και σε όλους τους πολέμους– οι επαναστάτες υποχρεώνονται σε κάποιες στιγμές να ζητούν τη συνδρομή πολιτών στον αγώνα τους. Τα ιστορικά παραδείγματα είναι πάρα πολλά –μια απόπειρα καταγραφής τους θα γέμιζε βιβλίο και δεν είναι της ώρας να επεκταθώ– τόσο στην Ελλάδα όσο και σε ένοπλα κινήματα και οργανώσεις άλλων χωρών. Σε τέτοιες περιπτώσεις, όμως, τους ζητάμε στην ουσία να πάρουν θέση σε έναν πόλεμο. Από τη στιγμή που κάποιος αρνείται να συνδράμει, αυτό δεν αφορά μόνο τη συγκεκριμένη πρακτική, αλλά συνιστά μια συνολικά εχθρική στάση απέναντι στον αγώνα. Βάζει σε κίνδυνο ή ματαιώνει επιχειρήματα, θέτει σε κίνδυνο τη ζωή αγωνιστών, παρεμποδίζει μια επαναστατική διαδικασία. Παίρνει θέση απέναντι σε έναν κοινωνικό και ταξικό πόλεμο.

Ούτε στην τράπεζα Πειραιώς ούτε στην απόπειρα απόδρασης γνωστοποίησα την ταυτότητά μου, συνεπώς δεν ήξερε κανείς από τους εμπλεκόμενους στις παραπάνω

υποθέσεις ότι πρόκειται για πολιτικές ενέργειες. Όμως, με αφορμή την αποτυχημένη απόπειρα απόδρασης και δεδομένου ότι –όπως προανέφερα– είχα την ευκαιρία να σκοτώσω τον πιλότο, αλλά δεν το έκανα ρισκάροντας την ίδια μου τη ζωή, οφείλω να γνωστοποιήσω τα εξής: Από εδώ και στο εξής αν χρειαστώ ξανά τη συνδρομή πολιτών και εφόσον το κρίνω αναγκαίο, θα γνωστοποιώ την ταυτότητά μου από την αρχή. Ας γνωρίζουν όλοι, δεδομένου ότι η αποστολή μου σε κάθε περίπτωση αφορά την προώθηση του αγώνα για την ανατροπή του εγκληματικού καθεστώτος, ότι κάθε πιθανή άρνηση συνεργασίας και προσπάθεια παρεμπόδισης της δράσης θα αντιμετωπίζεται αναλόγως.

Εννοείται πως γνωρίζω τα στοιχεία του πιλότου, όμως δεν απείλησα την οικογένειά του. Οικογένειες και παιδιά δεν θα απειλούσα ποτέ.

Αυτός είναι ένας απολογισμός μου από την απόπειρα απόδρασης, τον οποίο οφείλω να γνωστοποιήσω.

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Η απόπειρα απόδρασης εντασσόταν μέσα στα πλαίσια της συνέχισης της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα. Στόχος ήταν η απελευθέρωση του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη και άλλων πολιτικών κρατουμένων. Με αυτή την ενέργεια ο Επαναστατικός Αγώνας ήθελε να δώσει μια απάντηση στην καταστολή, ήθελε να ακυρώσει στην πράξη την κατασταλτική επιχείρηση ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα που έγινε με τη σύλληψη του συντρόφου. Ήθελε επίσης να απαντήσει σε μια σειρά από κατασταλτικές επιχειρήσεις που κατέληξαν με τη φυλάκιση και άλλων ένοπλων αγωνιστών.

Εννοείται πως δεν θα εγκαταλείπαμε τον σύντροφο Μαζιώτη στα χέρια του εχθρού χωρίς να επιχειρήσουμε την απελευθέρωσή του. Και εννοείται πως δεν θα μας αντιστοιχούσε πολιτικά και ηθικά να μην επιδιώξουμε να απελευθερώσουμε και άλλους πολιτικούς κρατούμενους.

Η καταστολή και οι απόπειρες πολιτικού παροπλισμού των ένοπλων αγωνιστών που αυτή συνεπάγεται, επιχειρούν να δημιουργήσουν δυσμενείς συνθήκες στον αγώνα και για αυτό είναι επαναστατικό καθήκον να επιχειρούμε πάντα να ακυρώνουμε στην πράξη τα αποτελέσματά της. Επίσης, η ενέργεια αυτή ήταν μια προσπάθεια ανάδειξης της αναγκαιότητας για ενότητα απέναντι στις κατασταλτικές επιχειρήσεις του κράτους, για ενότητα στον αγώνα.

Η καταστολή ενάντια σε αγωνιστές που μάχονται κατά του καθεστώτος είναι παράμετρος της ευρύτερης πολιτικής υποδούλωσης της κοινωνικής βάσης. Και επειδή κάθε φορά οφείλουμε να βάζουμε τις πολιτικές της κυριαρχίας μέσα στις ιστορικές τους διαστάσεις ώστε να είναι πιο κατανοητές οι άμεσες στοχεύσεις της κατασταλτικής πολιτικής, ας λάβουμε υπόψιν μας ότι η καταστολή στην εποχή μας δεν μπορεί παρά να αποτελεί αδιαχώριστη παράμετρο των πολιτικών διάσωσης του συστήματος από την κρίση. Και η διάσωση του συστήματος από την κρίση

προϋποθέτει την εξόντωση μεγάλων τμημάτων της κοινωνικής βάσης. Όσοι περισσεύουν από τη διαδικασία αναπαραγωγής του καθεστώτος σήμερα, πετιούνται στο κοινωνικό περιθώριο, οδηγούνται στη λιμοκτονία, την απόγνωση, την τρέλα, τον θάνατο.

Οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ προσπαθούν να κρατήσουν δεμένες με τη μοίρα του συστήματος τις κοινωνικές πλειοψηφίες. Προσπαθούν να τις εξαναγκάσουν σε υποταγή ισχυριζόμενες ότι είναι προς το κοινό συμφέρον η επιβίωση του συστήματος, έξω από το οποίο δεν υπάρχει ζωή για κανέναν, είτε πλούσιο είτε φτωχό. Σε μια περίοδο που είναι απονομιμοποιημένο το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς στις συνειδήσεις των περισσότερων ανθρώπων, αυτές εξαναγκάζουν σε συμμόρφωση και προσπαθούν να πείσουν ότι το σύστημα του καπιταλισμού και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, το σύστημα της δουλείας, της εξαπάτησης, της βίας, του εγκλήματος και της τρομοκρατίας είναι μονόδρομος. Ότι άλλη επιλογή δεν έχουμε από το να σκύβουμε το κεφάλι, από το να δεχόμαστε αδιαμαρτύρητα την απαξίωση, τον εξευτελισμό, τη σκλαβιά. Ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να θυσιαζόμαστε αυτοβούλως στον βωμό της εξόδου του συστήματος από την κρίση. Όμως, όπως είπα και πριν, η σωτηρία του συστήματος προϋποθέτει την εξόντωση ανθρώπων.

Οι κοινωνίες εδώ και καιρό δεν έχουν κανένα συμφέρον να στηρίζουν τις πολιτικές κοινωνικής ευθανασίας που επιβάλλουν όλες οι κυβερνήσεις κάθε κομματικής απόχρωσης.

Οι πολιτικές και οικονομικές εξουσίες γνωρίζουν πως μόνο μια κοινωνική Επανάσταση μπορεί να αποτελεί την άλλη πρόταση στην κρίση. Πως μόνο μια κοινωνική Επανάσταση μπορεί να λειτουργήσει προς το συμφέρον των φτωχών και των αποκλεισμένων. Μια Επανάσταση που θα στραφεί βίαια ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ, ενάντια στις δομές και τους θεσμούς του συστήματος και θα επιχειρήσει να το καταλύσει.

Όταν η κρίση εκδηλώθηκε στην Ευρώπη με τη μορφή της κρίσης χρέους, οι πολιτικοί ηγέτες της ΕΕ και οι πλούσιοι του πλανήτη είχαν έναν μεγάλο φόβο, τον οποίον εξέφραζαν δημόσια: Τον γενικευμένο ξεσηκωμό των λαών στις χώρες του ευρωπαϊκού νότου που μάλιστα η κρίση και που αργά ή γρήγορα, μέσω των πολιτικών "διάσωσης τους", θα μετατρέπονταν σε αποικίες των δανειστών και των πλουσίων του πλανήτη. Ο μεγάλος φόβος τους ήταν το ξέσπασμα μιας κοινωνικής Επανάστασης σε κάποια από τις χώρες αυτές, μιας Επανάστασης που θα πυροδοτούσε άλλες στις αδύναμες και υπερχρεωμένες χώρες της ΕΕ. Αυτός ο φόβος τους, δυστυχώς, δεν επαληθεύτηκε. Οι λόγοι είναι πολλοί και δεν αντιστοιχεί σε αυτό το κείμενο να τους αναλύσω. Όμως αναφέρω ένα σημαντικό μέλημα της εξουσίας στον γενικότερο σχεδιασμό της να αποκλείσει την προοπτική της κοινωνικής Επανάστασης στη χώρα: Την άμεση αντιμετώπιση αυτών που την προωθούν, αυτών που πολεμούν για να γίνει πραγματικότητα, αυτών που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους όλη για να γίνει εφικτή η κοινωνική απελευθέρωση. Την άμεση αντιμετώπιση των επαναστατών μέσω της καταστολής και του πολιτικού παροπλισμού τους που αυτή επιφέρει.

Αιχμή της καταστολής στην εποχή μας είναι η αντιμετώπιση των ένοπλων επαναστατών. Και το μήνυμα που θέλει να στείλει προς όλη την κοινωνία είναι ότι δεν υπάρχει προοπτική στον επαναστατικό αγώνα, δεν υπάρχει καμία προοπτική στον πόλεμο ενάντια στο καθεστώς. Δεν υπάρχει καμία προοπτική αλλαγής σελίδας στην ιστορία. Ότι ο καπιταλισμός, ακόμα και στην πιο απάνθρωπη έκφρασή του, είναι μονόδρομος και ότι οφείλουμε να θυσιαζόμαστε για την επιβίωσή του. Το μήνυμα για όλη την κοινωνία είναι "υποταγή ή θάνατος".

Αυτή την προοπτική πολεμούσε και πολεμάει ο Επαναστατικός Αγώνας. Να μη ριζώσει στις καρδιές των φτωχών η ήττα που προωθεί με κάθε μέσο η κρατική πολιτική. Αγωνιστήκαμε και αγωνιζόμαστε να μη γίνει πραγματικότητα η συνείδηση του σκλάβου, να μην παραιτηθούμε ποτέ από τον αγώνα για την ανατροπή ενός εγκληματικού, δολοφονικού συστήματος. Και φυσικά, να προσπαθούμε πάντα να ακυρώνουμε στην πράξη τα αποτελέσματα της καταστολής.

Το 2010 και ενώ ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ήδη από το 2009 ξεκινήσει μια σειρά δράσεων με μεγάλες επιθέσεις ενάντια σε κομβικής σημασίας για τη λειτουργία του συστήματος θεσμούς και οργανισμούς –κεντρικά της Citibank, Eurobank, χρηματιστήριο– με στόχο τη ματαίωση των σχεδίων της οικονομικής και πολιτικής ελίτ για την υπαγωγή της χώρας στο μνημόνιο, ο σύντροφός μας Λάμπρος Φούντας πέφτει νεκρός από σφαίρα μπάτσου κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας παραμονές ενός μεγάλου χτυπήματος της οργάνωσης. Ακολουθεί η πρώτη κατασταλτική επιχείρηση ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα. Στις 10 Απρίλη [2010] το κράτος μάς συλλαμβάνει. Όμως εμείς δεν ηττηθήκαμε. Γιατί ήττα είναι να σκύβεις το κεφάλι στην καταστολή και να αρνείσαι τον εαυτό σου, τις επιλογές σου, τους νεκρούς συντρόφους σου. Για εμάς η καταστολή ήταν μια νέα φάση του αγώνα μας. Αναλάβαμε την πολιτική ευθύνη για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα και τον κρατήσαμε ζωντανό. Μετά το πέρας του δεκαοχταμήνου εγώ με τον σύντρόφό μου αφεθήκαμε ελεύθεροι και περάσαμε στην "παρνομία". Ο Επαναστατικός Αγώνας, παρά τα πλήγματα που είχε δεχθεί, ήταν ζωντανός και ξαναχτύπησε με την επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας, το ελληνικό παράρτημα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που αποτελεί έναν από τους πυλώνες της τότε τρόικας και σημερινού κουαρτέτου, καθώς εκτός από την ΕΚΤ, το ΔΝΤ και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, συμμετέχει και ο ΕSM, και ευθύνεται για τη διαμόρφωση της ευρωπαϊκής πολιτικής διάσωσης του συστήματος στη χώρα. Αυτή η εξέλιξη ήταν η καλύτερη επιβεβαίωση ότι η κατασταλτική επιχείρηση που έκανε το κράτος το 2010 απέτυχε παταγωδώς.

Το καλοκαίρι του 2014 ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης ύστερα από καταδίωξη στο Μοναστηράκι τραυματίζεται από σφαίρα μπάτσου και συλλαμβάνεται. Για μία ακόμα φορά δεν τα παρατήσαμε.

Η ήττα δεν άγγιξε ποτέ ούτε και πρόκειται να αγγίξει τον Επαναστατικό Αγώνα και εμένα προσωπικά. Γιατί η ήττα και η παραίτηση δεν αρμόζει σε επαναστάτες. Έχουμε χρέος απέναντι στον εαυτό μας, τους συντρόφους μας, την κοινωνία, να κρατάμε ζωντανή τη φλόγα της πίστης για την Επανάσταση, ακόμα και όταν μας χτυπάει το κράτος.

Ο Επαναστατικός Αγώνας πάντα είχε ως στρατηγικής σημασίας στόχο να ακυρώνει στην πράξη την καταστολή. Αυτόν τον στόχο είχε και η απόδραση. Μπορεί να μην τα καταφέραμε αυτήν τη φορά, όμως τίποτα δεν χάθηκε. Στον αγώνα υπάρχουν επιτυχίες, υπάρχουν και αποτυχίες. Το ζητούμενο είναι οι αποτυχίες να μην καταβάλλουν τους αγωνιστές.

Χέρι-χέρι με την καταστολή της επαναστατικής δράσης βαδίζει η κυρίαρχη προπαγάνδα με την οποία το κράτος στοχεύει στον πολιτικό παροπλισμό των αγωνιστών. Μας αποκαλούν "τρομοκράτες", "εγκληματίες", "ληστές", όπως εξάλλου έκανε κάθε καθεστώς σε κάθε εποχή όταν είχε να αντιμετωπίσει πολιτικά ένοπλους αγωνιστές και κινήματα. Σε κάθε εποχή παράλληλα με κάθε επαναστατικό πόλεμο διεξάγεται και ένας επικοινωνιακός πόλεμος μεταξύ επαναστατών και καθεστώτων. Έναν τέτοιο επικοινωνιακό πόλεμο έχουμε ζήσει σε όλη την περίοδο της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα και συνεχίζουμε να ζούμε με πολύ μεγαλύτερη σφοδρότητα προσωπικά τόσο εγώ όσο και ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης, καθώς από τη στιγμή που περάσαμε στην "παραιομία", σε κάθε στιγμή της δράσης μας έβγαινε μπροστά το πρόσωπο και η ταυτότητά μας. Και αυτό συνέβαινε και συμβαίνει όχι μόνο για υποθέσεις που μας αφορούν, αλλά και για γεγονότα με τα οποία δεν έχουμε σχέση και έχουμε αρνηθεί δημοσίως. Και παρά το γεγονός ότι το κράτος και οι μηχανισμοί καταστολής γνωρίζουν ότι ούτε ο σύντροφος Μαζιώτης ούτε εγώ θα είχαμε οποιοδήποτε πρόβλημα να αναλάβουμε τις επιλογές μας.

Τώρα το κράτος έχει εστιάσει την πολεμική του πάνω στο δικό μου πρόσωπο. Όμως ξέρει πολύ καλά πως είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο να καταφέρει τον πολιτικό παροπλισμό τον δικό μου και του Επαναστατικού Αγώνα μέσω της προπαγάνδας.

Στην εποχή μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά είναι κοινή συνείδηση στη μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας πως οι τρομοκράτες, οι εγκληματίες, οι ληστές είναι αυτοί που κυβερνούν. Είναι η οικονομική και πολιτική ελίτ που ληστεύει καθημερινά εκατομμύρια ανθρώπους στο όνομα της σωτηρίας του συστήματος. Είναι οι "θεσμοί" και όσοι επιβάλλουν τα μνημόνια και τα προγράμματα "διάσωσης". Τρομοκράτες και εγκληματίες είναι αυτοί που συμμετέχουν στις ελληνικές κυβερνήσεις που εφαρμόζουν τα εγκληματικά σχέδια εξόντωσης των κοινωνικά αδύναμων. Που υπηρετούν τυφλά μια αιμοσταγή άρχουσα οικονομικά τάξη. Που συνδράμουν τους αρχιληστές-τραπεζίτες στο εγκληματικό τους έργο να πετούν στον δρόμο και να σέρνουν στις φυλακές όλους όσοι αδυνατούν να συμμορφωθούν στις ληστρικές τους ορέξεις. Τρομοκράτες, εγκληματίες, ληστές είναι όσοι παίρνουν το κομμάτι το ψωμί μέσα από το στόμα των φτωχών. Αυτοί που με τις πολιτικές τους ευθύνονται για τους άνεργους, τους εξαθλιωμένους, τους άπορους, τους περιθωριοποιημένους. Αυτοί που πετούν στους δρόμους καθημερινά χιλιάδες ανθρώπους. Αυτοί που με τις πολιτικές τους επιχειρούν να σώσουν ένα δολοφονικό σύστημα με αντίτιμο την εξαθλίωση και τον θάνατο χιλιάδων ανθρώπων.

Αυτό που ζούμε είναι ένας πόλεμος. Είναι ένας ταξικός και κοινωνικός πόλεμος. Και τα θύματα που μέχρι στιγμής μετράμε σε αυτόν τον πόλεμο είναι πολλές χιλιάδες. Είναι οι άστεγοι που στοιβάζονται στα πεζοδρόμια των μεγάλων πόλεων,

τα παιδιά που υποσιτίζονται, λιποθυμούν, αρρωσταίνουν και τρελαίνονται, είναι οι απελπισμένοι από την οικονομική αφαίμαξη του κράτους και των τραπεζών, είναι αυτοί που αυτοκτονούν... Σε αυτόν τον πόλεμο όλες οι κυβερνήσεις έχουν ταχθεί στο πλευρό των οικονομικά ισχυρών και όλοι όσοι έχουν συμμετάσχει σε αυτές έχουν τα χέρια τους βαμμένα με αίμα. Απέναντί τους στέκονται μια χούφτα επαναστάτες. Και είναι βασικό τους μέλημα να θέλουν την πολιτική, αλλά και τη φυσική τους εξόντωση.

Οι "αντιτρομοκρατικοί" νόμοι, τα ειδικά κελιά, οι απομονώσεις, τα πλέγματα στις φυλακές, η σιωπή γύρω από τον λόγο των αγωνιστών, οι εξοντωτικές ποινές, τα ειδικά δικαστήρια είναι αιχμή της κρατικής αντεπαναστατικής πολιτικής. Η προηγούμενη κυβέρνηση προσπάθησε να κάνει ένα ακόμα βήμα με το νομοσχέδιο για τις φυλακές τύπου Γ'. Ύστερα από πολυήμερη απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων κάποια από τα μέτρα της πολιτικής εξουσίας πάθησαν πίσω. Όμως για τους δηλωμένους εχθρούς του καθεστώτος τα μέτρα αυτά συνεχίζουν να βρίσκονται σε ισχύ.

Ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης είναι αυτός ο πολιτικός κρατούμενος που υφίσταται όλες τις "εξαιρέσεις" και τις ειδικές μορφές αντιμετώπισης από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Αφού κατά τύχη γλίτωσε τον θάνατο από τη σφαίρα του μπάτσου κατά τη συμπλοκή στο Μοναστηράκι και ενώ είχε σακατευτεί από το ένα χέρι, δέχτηκε την "ειδική φροντίδα" των απομονώσεων, της απουσίας ιατρικής μέριμνας, των συνεχών μεταγωγών. Ήταν ο πρώτος που μεταφέρθηκε στην ειδική φυλακή τύπου Γ' που είχε ετοιμάσει η κυβέρνηση της ΝΔ και τη μεταφορά του εκεί την ανακοίνωσαν με τις σχετικές "τυμπανοκρουσίες". Σε όποια φυλακή και αν τον πηγαίνουν, αυξάνουν τα μέτρα ασφαλείας ακόμα και αν αυτό σημαίνει την αναδιάρθρωση ολόκληρων φυλακών. Και δεν είναι απλώς ο φόβος της απόδρασης ενός κρατουμένου αυτός που τους καθοδηγεί. Ο κυριότερος παράγοντας είναι ο πολιτικός του ρόλος και το γεγονός ότι δεν έχει κάνει βήμα πίσω.

Ο σύντροφος Μαζιώτης έχει γίνει αιχμή της κατασταλτικής πολιτικής του κράτους απέναντι στην επαναστατική προοπτική και τον ένοπλο αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, και όποιος δεν το αντιλαμβάνεται αυτό, είτε δεν μπορεί είτε δεν θέλει να δει την κατασταλτική αντεπαναστατική κρατική πολιτική όπως αυτή εκφράζεται στις μέρες μας.

Αυτό αποδεικνύει και η επιβολή της ποινής των ισοβίων για την έκρηξη με παγιδευμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητο στην Τράπεζα της Ελλάδας τον Απρίλη του 2014 για την οποία ανέλαβε την ευθύνη ο Επαναστατικός Αγώνας, η πρώτη επιβολή ισοβίων για βομβιστική επίθεση στην Ελλάδα. Μια βομβιστική επίθεση με προειδοποιητικό τηλεφώνημα και χωρίς τραυματίες. Ισόβια και 129 χρόνια για μια βομβιστική επίθεση και δυο απαλλοτριώσεις τραπεζών είναι απόφαση που δεν αφορά μια δικονομική διαδικασία, αλλά μια σφοδρή πολιτική σύγκρουση. Το συγκεκριμένο δικαστήριο που βρισκόταν σε εντεταλμένη υπηρεσία για λογαριασμό της χούντας που μας κυβερνά και που απαρτίζεται από τους "θεσμούς", την

κυβέρνηση, την οικονομική και πολιτική ελίτ, διεκπεραίωσε μια διαδικασία που είχε ως στόχο μια και μόνο προαποφασισμένη πολιτική αποστολή: Να επιβάλει μια τέτοια ποινή στον σύντροφο που θα μπορούσε να προκαλέσει τον μέγιστο δυνατό πολιτικό και κοινωνικό εκφοβισμό.

Ότι πρόκειται για μια απόφαση που πάρθηκε από τα κέντρα εξουσίας στα οποία διαμορφώνεται η πολιτική διαχείρισης της καθεστωτικής ασφάλειας και ότι η αντιμετώπιση του συντρόφου και του Επαναστατικού Αγώνα συνδέεται με την ευρύτερη πολιτική διάσωσης του καθεστώτος στην Ελλάδα δεν είναι –όπως μπορεί να ισχυριστούν κάποιοι– μια πολιτική υπερβολή. Η σημασία που έχει για το καθεστώς η καταστολή του Επαναστατικού Αγώνα και των αγωνιστών που τον απαρτίζουν, έχει φανεί εδώ και χρόνια. Οι πιέσεις που δεχόταν η κυβέρνηση Καραμανλή από τις ΗΠΑ για συλλήψεις μετά την επίθεση στην αμερικάνικη πρεσβεία, οι επικηρύξεις της οργάνωσης από το ελληνικό και από το αμερικάνικο κράτος, τα συγχαρητήρια που δέχτηκε η κυβέρνηση Παπανδρέου από Αμερικανούς και Ευρωπαίους πολιτικούς προϊστάμενούς της για τις συλλήψεις μας το 2010, η ανακούφιση της τότε κυβέρνησης για τις συλλήψεις και οι κυβερνητικές αναφορές για την αποφυγή χτυπήματος που θα μπορούσε να τινάξει στον αέρα την οικονομία –δήλωση που σχετίζεται φυσικά και με τον πολιτικό πανικό της τότε κυβέρνησης για την προοπτική κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας, η οποία είχε βυθιστεί στην κρίση χρέους και το πρώτο μνημόνιο δεν είχε ακόμα υπογραφεί–, είναι στοιχεία που δείχνουν τη μεγάλη σημασία για το καθεστώς να αντιμετωπίσει τον Επαναστατικό Αγώνα. Όμως υπάρχει και συνέχεια...

Αφού περάσαμε με τον σύντροφο στην παρανομία, οι πιέσεις για τη σύλληψή μας αυξήθηκαν. Γι' αυτό και η κυβέρνηση Σαμαρά μας επικήρυξε με το ποσό του ενός εκατομμυρίου ευρώ τον καθέναν από εμάς. Ήταν προφανές ότι αποτελούσε μια κίνηση εξευμενισμού του αμερικάνικου κράτους, αλλά και των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων που ανησυχούσαν για το γεγονός ότι είμαστε ελεύθεροι, ειδικά σε μια περίοδο που η καθεστωτική σταθερότητα αποτελούσε κομβικής σημασίας ζήτημα για ένα οικονομικό και πολιτικό σύστημα που ταλανιζόταν από την κρίση και σημαντική προϋπόθεση για να συνεχιστούν τα καταστροφικά για την κοινωνική βάση προγράμματα διάσωσης του οικονομικού καθεστώτος στη χώρα.

Όταν, δε, έγινε η επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας παραμονή της επίσκεψης της Μέρκελ στην Αθήνα και της πρώτης μετά από χρόνια απόπειρας του ελληνικού κράτους να δανειστεί από τις αγορές, οι πιέσεις από τα διεθνή κέντρα εξουσίας αυξήθηκαν ακόμα περισσότερο. Και όταν τελικά κατάφεραν να συλλάβουν τον σύντροφο, η ελληνική κυβέρνηση σύσσωμη έκανε κωλοτούμπες για τη σύλληψη του "νούμερο ένα τρομοκράτη", η ντόπια οικονομική ελίτ μαζί με τον τότε υπουργό δημόσιας τάξης μιλούσε για την ύψιστη ανάγκη να διατηρηθεί η πολιτική σταθερότητα στη χώρα, το αμερικάνικο κράτος έστελνε πανευτυχές συγχαρητήρια στους Έλληνες υφισταμένους του και η πολιτική και οικονομική ελίτ ανά τον πλανήτη ένωθε πιο ήσυχη για το γεγονός ότι μπορεί να συνεχιστεί το πρόγραμμα "διάσωσης" της χώρας με μειωμένο κατά πολύ τον κίνδυνο μιας καθεστωτικής αποσταθεροποίησης από την ένοπλη επαναστατική δράση. Όμως,

ούτε με τον σύντροφο στη φυλακή ηρέμησε η αμερικάνικη πολιτική εξουσία, και τον καταχώρησε στη δική της διεθνή λίστα των "τρομοκρατών".

Υπάρχει ένα γενικό μήνυμα αποτροπής με αυτή την απόφαση, αλλά και μια πολύ συγκεκριμένη κεντρική στρατηγική από το κράτος. Το γενικό μήνυμα είναι ότι πιστεύουν πως το καθεστώς, εξαντλώντας την πολιτική του εκδικητικότητα απέναντι σε έναν αμετανόητο ένοπλο αγωνιστή, θα καταφέρει να τρομοκρατήσει όλους όσοι σκέφτονται να επιλέξουν την ένοπλη επαναστατική δράση. Όσους βλέπουν την ανατροπή του καθεστώτος ως αναγκαία προϋπόθεση για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τον ζυγό των μνημονίων και την Επανάσταση ως τη μόνη επιλογή για την κοινωνική απελευθέρωση. Όσο για την άμεση και κεντρική στρατηγική της πολιτικής εξουσίας που προανέφερα, αυτή αφορά σε έναν πόλεμο με πολύ συγκεκριμένο άμεσο στόχο: τη ματαίωση της στρατηγικής δράσης του Επαναστατικού Αγώνα που χαραχθηκε από την οργάνωση το 2009 εν όψει της κρίσης και που στόχευε στην αποσταθεροποίηση του καθεστώτος με μεγάλα χτυπήματα ενάντια σε κομβικής σημασίας δομές και μηχανισμούς του συστήματος. Γιατί σε αυτό το πολιτικό πλαίσιο εντασσόταν η επίθεση ενάντια στην Τράπεζα της Ελλάδας και αποτελούσε συνέχεια της δράσης που είχε η οργάνωση πριν τις συλλήψεις το 2010.

Η ποιή των ισοβίων είμαι σίγουρη ότι δεν κλόνισαν τον σύντροφο. Όμως, δεν είναι αυτός ο στόχος τους, αφού ξέρουν πως ό,τι κάνουν δεν τον λυγίζουν. Αυτό που επιχειρούν να κάνουν με τα ισόβια για μια βομβιστική επίθεση όπως ήταν αυτή της Τράπεζας της Ελλάδας, μια βομβιστική επίθεση με μεγάλη κοινωνική αποδοχή, είναι να τρομοκρατήσουν όσους εμπλέκονται ή πρόκειται να εμπλακούν στον ένοπλο αγώνα, όσους επιλέγουν ως δράση τις βομβιστικές επιθέσεις. Είναι μια πολιτική εκδίκηση απέναντι σε μια πολιτική αγώνα που είναι ευρέως γνωστό ότι απολαμβάνει μεγάλη κοινωνική αποδοχή. Γιατί όχι μόνο δεν τρομοκρατήθηκε κανείς με εκείνη την επίθεση, όπως και με κάθε επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα, αλλά είναι γεγονός ότι η δράση του Επαναστατικού Αγώνα πολλές φορές στο παρελθόν έχει αποτελέσει αιτία ικανοποίησης και χαράς για μεγάλα τμήματα της κοινωνίας. Γιατί πόσοι και ποιοι ήταν αυτοί που δεν χάρηκαν και θεώρησαν εχθρική προς αυτούς πράξη την επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας, στην οποία βρισκόταν και το γραφείο του απεσταλμένου του ΔΝΤ στη χώρα, έναν δηλωμένο και κοινώς αναγνωρισμένο εχθρό της κοινωνίας; Πόσοι και ποιοι δεν χάρηκαν και θεώρησαν εχθρική προς αυτούς πράξη τη βομβιστική επίθεση εναντίον του χρηματιστηρίου; Πόσοι και ποιοι θεώρησαν εχθρική προς αυτούς πράξη την επίθεση με αντιαρματική ρουκέτα εναντίον της αμερικάνικης πρεσβείας, μια ενέργεια που στάθηκε αφορμή για λαϊκούς πανηγυρισμούς στη χώρα; Πόσοι είναι αυτοί που δεν είπαν "καλά τους κάνουνε" μετά από κάθε ενέργεια της οργάνωσης; Ακόμα και μάρτυρες κατηγορίας στο πρώτο δικαστήριο της οργάνωσης μας έλεγαν ότι είναι στο πλευρό μας, ενώ για την επίθεση εναντίον του Βουλγαράκη δεχθήκαμε ακόμα και επιπλήξεις από μάρτυρα κατηγορίας, γιατί θεωρηθήκαμε ήπιοι στις καταγγελίες

μας ενάντια στον πρώην υπουργό δημόσιας τάξης, ο οποίος κατά τον ίδιο μάρτυρα θα έπρεπε να κρεμαστεί μαζί με άλλους πολιτικούς στην πλατεία Συντάγματος.

Πόσοι και ποιοι είναι αυτοί που στρέφονται ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα; Μόνο όσοι απαρτίζουν αυτό το εγκληματικό καθεστώς, όσοι εφαρμόζουν τις πολιτικές κοινωνικής εξόντωσης, όσοι ανήκουν στην τάξη των οικονομικά ισχυρών, όσοι έχουν ταυτίσει τα συμφέροντά τους με το καθεστώς της βίας και της τρομοκρατίας. Όσοι στηρίζουν τις πολιτικές κοινωνικής γενοκτονίας που επιβάλλονται, όσοι στηρίζουν την εξόντωση εκατομμυρίων ανθρώπων στο όνομα της επιβίωσης ενός εγκληματικού συστήματος. Και φυσικά, όσοι είναι πιστοί δούλοι, πιστά ανδρείκελα αυτού του καθεστώτος, όπως η συγκεκριμένη έδρα που ανέλαβε να διεκπεραιώσει τη δουλειά που της είχαν υπαγορεύσει οι πολιτικοί της προϊστάμενοι και να επιβάλει τη μέγιστη των ποινών στον σύντροφο. Όμως το μόνο που καταφέρνουν είναι να στοχοποιούν τον εαυτό τους. Αυτοί είναι οι σύμμαχοι του κράτους και του καπιταλιστικού συστήματος, αυτοί είναι οι εχθροί του Επαναστατικού Αγώνα. Και πρόκειται για μια μειοψηφία.

Μιας όμως και αναφέρθηκα σε μεγάλες βομβιστικές επιθέσεις, οφείλω να προσθέσω τα εξής: Κατά τη διάρκεια της πρώτης δίκης του Επαναστατικού Αγώνα στην οποία ήμουν παρούσα εξετάστηκαν με δική μας προτροπή οι ευθύνες της διοίκησης του χρηματιστηρίου για το γεγονός ότι με δική της εντολή οι υπάλληλοι ασφαλείας που βρίσκονταν μέσα στο κτίριο την ημέρα που έγινε η επίθεση, υποχρεώθηκαν να μην εγκαταλείψουν τα πόστα τους μετά το προειδοποιητικό τηλεφώνημα. Αποτέλεσμα αυτής της εντολής στην οποία υπάκουσαν, ήταν να θέσουν σε κίνδυνο τη ζωή τους. Σε εκείνη τη διαδικασία αποδείχτηκε, χάρη σε δικές μας παρεμβάσεις και με την παρουσία στελεχών του χρηματιστηρίου που ύστερα από δικές μας πιέσεις ήρθαν στο δικαστήριο, ότι οι άνθρωποι του συστήματος βλέπουν τους εργαζόμενους –όπως αυτούς των υπηρεσιών ασφαλείας– ως αναλώσιμους, ότι έχουν την ανθρώπινη ζωή γραμμένη στα παλαιότερα των ακριβών υποδημάτων τους. Επειδή και στην επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας υπήρξαν ανάλογα περιστατικά, καλώ κάθε εργαζόμενο ασφαλείας, από τη στιγμή που θα ειδοποιηθεί για τοποθέτηση βόμβας σε κάποιο κτίριο, να βάλει την ασφάλειά του πάνω απ' όλα και να εγκαταλείψει το πόστο του. Είναι γελοίο να προτιμήσει να ρισκάρει τη ζωή του προκειμένου να μην παραβιάσει μια κτηνώδη και απάνθρωπη εντολή προϊσταμένων του, οι οποίοι θεωρούν τη σωματική του ακεραιότητα και τη ζωή του ως αμελητέα ποσότητα στο "κοινωνικό" τους έργο.

Ένα άλλο σημαντικό ζητούμενο για το κράτος με αυτή την απόφαση είναι να εκδικηθεί παραδειγματικά την ανάληψη πολιτικής ευθύνης. Να εκδικηθεί παραδειγματικά αυτούς που, όταν πέφτουν στα χέρια του εχθρού, τον φτύνουν στα μούτρα, αναλαμβάνουν περήφανα τις πολιτικές τους επιλογές και υπερασπίζονται πολιτικά τον ένοπλο αγώνα για την κοινωνική Επανάσταση. Να εκδικηθεί αυτούς που δεν κάνουν ούτε ένα βήμα πίσω μπροστά στην απειλή του μακροχρόνιου εγκλεισμού στα μπουντρούμια του καθεστώτος. Να εκδικηθεί τους αμετανόητους

επαναστάτες. Αυτούς που με τη στάση τους ακυρώνουν τα αποτελέσματα της καταστολής.

Γιατί η μη ανάληψη πολιτικής ευθύνης, ακόμα και αν γίνεται από ανθρώπους που οι διωκτικοί μηχανισμοί θεωρούν βέβαιο ότι είναι ένοχοι, θα απολαμβάνει την επιείκεια του κράτους, αφού συνιστά μια πολιτική οπισθοχώρηση στην καταστολή, καταδεικνύει ότι η καταστολή έχει αποτέλεσμα. Και αυτό το αποτέλεσμα δεν το ακυρώνουν όσες γενικόλογες αγωνιστικές κορώνες κι αν βγάλει ο δικαζόμενος στην αίθουσα του δικαστηρίου.

Εγώ δεν δικάστηκα ερήμην, και το κράτος περιμένει να με πιάσει στα χέρια του για να με δικάσει και να με καταδικάσει στην ίδια πιθανώς ποινή. Τους διαβεβαιώνω ότι ποσώς με ενδιαφέρει.

Ήμουν σίγουρη ότι, μετά από αυτή την ενέργεια και ασχέτως της έκβασής της, θα επιχειρούσαν πολλοί να μου κάνουν ένα ψυχόγραμμα, εξαιτίας του γεγονότος ότι δεν είμαι μόνο γυναίκα, αλλά και μάνα. Δεν έχω μπει και ούτε πρόκειται να μπω στη διαδικασία να τροφοδοτώ αυτήν τη συζήτηση. Αντί γι' αυτό, πάντα μιλούσα και μιλάω πολιτικά. Όλα τα υπόλοιπα ζητήματα και η προσωπική μου ζωή δεν αφορά κανέναν.

Αυτό που έχω να δηλώσω δημόσια είναι ότι όλη μου τη ζωή την έχω αφιερώσει στην υπόθεση της κοινωνικής Επανάστασης. Είναι πρώτα και πάνω απ' όλα μια κοινή υπόθεση, μια υπόθεση που αφορά όλη την κοινωνία. Όλες οι επαναστάσεις στην ιστορία πραγματοποιήθηκαν από ανθρώπους που έβαλαν το κοινό συμφέρον πάνω από το ατομικό, που ρίσκαραν για αυτή την ίδια τη ζωή τους. Και πάντα η αφοσίωση σε μια τέτοια υπόθεση είναι ανάλογη της πίστης που έχει κάποιος για την αναγκαιότητα αυτή η Επανάσταση να υλοποιηθεί. Αναγκαιότητα που δεν αφορά την επιδίωξη άντλησης της οποιασδήποτε υπεραξίας (ποια υπεραξία εξάλλου θα μπορούσαμε να αντλήσουμε;), αλλά από την πεποίθηση ότι είναι η μόνη ικανή και αναγκαία συνθήκη για να σταματήσει οριστικά η κοινωνική καταστροφή που συντελείται κάτω από τον ζυγό της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας.

Έχω ρισκάρει πολλές φορές τη ζωή μου σε αυτόν τον αγώνα. Και αγώνας επαναστατικός, αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση χωρίς να ρισκάρουμε, χωρίς να "ματώσουμε" δεν υπάρχει.

Απευθυνόμενη σε μια κοινωνία που έχει συντριβεί κάτω από την μπότα των θεσμών, της υπερεθνικής οικονομικής και πολιτικής ελίτ και από όλες χωρίς εξαίρεση τις ελληνικές κυβερνήσεις, δηλώνω πως ο μόνος τρόπος να βγούμε οριστικά από την καταστροφική πορεία που οικονομική και πολιτική εξουσία οδηγούν την κοινωνία, είναι να βάλουμε όλοι το κοινό συμφέρον πάνω από το ατομικό. Γιατί κανένα μέλλον δεν υπάρχει για κανέναν ατομικά έξω από μια συλλογική κοινωνική προσπάθεια ανατροπής του καπιταλισμού και του κράτους. Να οργανωθούμε σε έναν κοινό ανατρεπτικό αγώνα και να ξεμπερδεύουμε μια για πάντα από το εγκληματικό καπιταλιστικό σύστημα, αυτούς που το απαρτίζουν και το υπηρετούν. Ο μόνος τρόπος να βγούμε από αυτή την καταστροφική για την

κοινωνική βάση κρίση, είναι να απαλλαγούμε από όλους όσους ευθύνονται για αυτήν. Το ατομικό συμφέρον του καθενός μας βρίσκεται μόνο στην κοινωνική απελευθέρωση.

Από την άλλη, η υποταγή στη βία και την τρομοκρατία των εξουσιαστών υπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τα συμφέροντα μιας άρχουσας οικονομικά τάξης. Όχι τα συμφέροντα της κοινωνικής βάσης, όχι τα συμφέροντα των φτωχών, αλλά τα συμφέροντα αυτών που χτίζουν τα παλάτια τους με το αίμα αυτών που εξουσιάζουν και εκμεταλλεύονται.

Η κρίση του συστήματος δεν είναι μια καταιγίδα-απόρροια φυσικών φαινομένων. Αυτό που όλοι ζούμε τα τελευταία χρόνια, η μαζική εξόντωση ανθρώπων, η φτώχεια που συνεχώς αυξάνεται, η περιθωριοποίηση και ο θάνατος είναι απόρροια πολιτικών και μεθοδεύσεων που στοχεύουν να καταστήσουν βιώσιμο ένα εγκληματικό σύστημα. Και η επιβίωση αυτού του συστήματος αφορά πάνω απ' όλα προσωπικά συμφέροντα της άρχουσας οικονομικά τάξης του πλανήτη και της πολιτικής εξουσίας, που απολαμβάνει πλήθος οικονομικών και πολιτικών προνομίων επιβάλλοντας τις πολιτικές κοινωνικής ευθανασίας που ζούμε τα τελευταία χρόνια. Τα προσωπικά συμφέροντα όσων απαρτίζουν την άρχουσα τάξη συνιστούν μια κοινή συνισταμένη, που δεν είναι άλλη από το κοινό συμφέρον της τάξης στην οποία ανήκουν. Και τα συμφέροντα αυτής της τάξης είναι σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Είναι σε σύγκρουση με την τάξη των φτωχών, τους οποίους πολεμούν με όλο και πιο αμείλικτο τρόπο.

Όμως αυτός ο πόλεμος δεν είναι ισότιμος. Και δεν είναι ισότιμος γιατί δεν υπάρχει ένα συγκροτημένο και διευρυμένο αντίπαλο πολιτικό δέος που θα πολεμήσει το καθεστώς. Για τον ταξικό πόλεμο έχει μιλήσει με τον πιο ωμό και κυνικό τρόπο ο τρίτος πλουσιότερος άνθρωπος στον πλανήτη, με περιουσία 44 δισ. δολάρια, Warren Buffett, απαντώντας στο ερώτημα αν τέτοιος πόλεμος υπάρχει στην εποχή μας. Συγκεκριμένα έχει δηλώσει: "Φυσικά και υπάρχει ταξικός πόλεμος. Και είναι η δική μου τάξη, η τάξη των πλουσίων που τον κερδίζει".

Δεν πρόκειται για ισότιμο πόλεμο και ναι, κερδίζει η τάξη των πλουσίων, γιατί δεν υπάρχει ένα οργανωμένο αντίπαλο πολιτικό δέος να πολεμήσει την οικονομική και πολιτική ελίτ, να πολεμήσει το καθεστώς.

Στο ξεπέρασμα αυτού του κενού προσπαθούν να συμβάλουν οι επαναστάτες με τη δράση τους. Και για να το κάνουν αυτό μέσα στις πιο αντίξοες και δύσκολες συνθήκες όπως είναι οι σημερινές, δεν έχουν άλλη επιλογή από το να ρισκάρουν συνεχώς τη ζωή τους και την ελευθερία τους. Και αυτές οι συνθήκες, όσο δεν υπάρχει το αντίπαλο πολιτικό δέος που θα τις ανατρέψει, θα γίνονται όλο και πιο άγριες εις βάρος των αδύναμων οικονομικά και κοινωνικά. Όσο οι κυρίαρχοι βρίσκουν ελεύθερο το πεδίο και χωρίς σοβαρή κοινωνική αντίσταση, θα γίνονται όλο και πιο ανελέητοι. Σε αυτές τις συνθήκες, στο πώς θα διαμορφωθούν στο επόμενο διάστημα και στη συνεχώς αυξανόμενη σημασία της δημιουργίας ενός αντίπαλου πολιτικού δέους ενάντια στο καθεστώς που θα βασίζεται στην προοπτική

της ανατροπής του συστήματος, οφείλω να αναφερθώ εν συντομία με την ευκαιρία αυτού του κειμένου.

Ο Επαναστατικός Αγώνας σε πολλές στιγμές της δράσης του έχει καταφέρει να προβλέψει οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις. Όσοι έχουν παρακολουθήσει τον λόγο μας, γνωρίζουν ότι ούτε η παγκόσμια οικονομική κρίση που ζούμε σήμερα ούτε η κρίση χρέους που έχει βυθιστεί η Ελλάδα και πολλές ευρωπαϊκές χώρες ούτε τα μνημόνια ήταν για εμάς κεραυνός εν αιθρία. Είχαμε προειδοποιήσει την κοινωνία για το τι θα επακολουθούσε και τι κόστος θα είχαν αυτές οι εξελίξεις για την κοινωνική βάση. Είχαμε προειδοποιήσει για τον έσχατο ταξικό πόλεμο που θα διεξήγαγε η οικονομική και πολιτική εξουσία ενάντια στις κοινωνίες. Είχαμε προειδοποιήσει για την αναπόφευκτη συμμετοχή του Σύριζα σε αυτόν τον πόλεμο.

Τώρα, και μιλώντας αυτήν τη φορά προσωπικά, οφείλω να καταθέσω λίγα λόγια για την περίοδο που ακολουθεί. Η οικονομική κρίση σε πολύ σύντομο διάστημα θα μπει στην πιο άγρια φάση της, και τα μέτρα που έχουν παρθεί στην Ελλάδα για την αντιμετώπιση της εδώ κρίσης χρέους θα φαντάζουν ψίχουλα μπροστά σε αυτά που πρόκειται να επιβληθούν. Ο Σύριζα, όπως ήταν αναμενόμενο, προσπαθεί να επιβάλει το πιο άγριο μνημόνιο που έχει ως τώρα περάσει. Και είναι το πιο άγριο όχι γιατί αυτή η κυβέρνηση είναι χειρότερη από τις προηγούμενες –χειρότεροι ήταν όσον αφορά το μέγεθος της υποκρισίας τους μέχρι να πάρουν την εξουσία–, αλλά γιατί με την παγκόσμια οικονομική κρίση που βαθαίνει, αυξάνονται συνεχώς οι απαιτήσεις για όλο και πιο σκληρά μέτρα. Επιχειρώντας να ερμηνεύσει κάποιος τα μέτρα που λαμβάνονται στην Ελλάδα με όρους στενά εγχώριους χωρίς να λαμβάνει υπόψιν του το διεθνές οικονομικό και πολιτικό περιβάλλον, θα αδυνατεί όχι μόνο να συλλάβει τους λόγους που αυτά τα μέτρα επιβάλλονται, αλλά και –το σημαντικότερο– να δει αυτά που ακολουθούν.

Ο Σύριζα ήταν η τελευταία πολιτική ψευδαίσθηση που κατέρρευσε πολύ γρήγορα. Ήταν αναμενόμενο ότι και αυτή όπως και κάθε άλλη κυβέρνηση θα ήταν υποχρεωμένη όχι μόνο να συνεχίσει τις πολιτικές των μνημονίων, αλλά και να επιβάλλει όλο και πιο σκληρά μέτρα εις βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας, δεδομένου ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση βαθαίνει όλο και περισσότερο. Κανένα κόμμα και κανένας συνασπισμός κομμάτων δεν έχει περιθώριο να βάλει το ελάχιστο φρένο στις πολιτικές κοινωνικής γενοκτονίας που επιβάλλονται από τους "θεσμούς" και την οικονομική ελίτ. Γιατί μια τέτοια επιλογή θα οδηγούσε σε έναν ανελέητο και χωρίς τέλος πόλεμο με τις πλέον ισχυρές οικονομικές και πολιτικές εξουσίες του πλανήτη.

Η πλειοψηφία της κοινωνίας ξεσηκώθηκε πρόσφατα ενάντια στο νέο ασφαλιστικό που ορθώς ερμηνεύτηκε ως η πιο ολοκληρωμένη απόπειρα ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής ασφάλισης. Τμήμα των αγροτών προχώρησε σε εξέγερση στους δρόμους της Αθήνας. Τελικά οι κινητοποιήσεις σταμάτησαν χωρίς να παρθεί πίσω το νομοσχέδιο. Αντιθέτως, νέες περικοπές στις συντάξεις προαναγγέλλονται, οι φορολογικές επιθέσεις ενάντια στην κοινωνική βάση αυξάνονται και κανένα μέτρο δεν είναι αρκετό. Στο παρελθόν μεγάλες κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις έχουν πραγματοποιηθεί ενάντια σε προηγούμενα μνημόνια που επέβαλαν η μια μετά την

άλλη οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Είναι σε όλους προφανές πως οι κινητοποιήσεις που εστιάζουν στη ματαίωση νομοσχεδίων και πολιτικών δεν επιφέρουν αποτέλεσμα. Δεν φτάνει οι κινητοποιήσεις αυτές καθαυτές. Είναι το οικονομικό και πολιτικό πλαίσιο, είναι η ιστορική περίοδος που αυτές διεξάγονται υπεύθυνη για την έκβασή τους. Είναι προφανές ότι πρέπει να κάνουμε περισσότερα για να σταματήσουμε την επίθεση των κυρίαρχων.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση στο επόμενο διάστημα θα δείξει σε όλους το μέγεθός της, το βάθος της και παράλληλα θα αποκαλυφθεί το πόσο αδιέξοδα είναι τα μέτρα που λαμβάνονται για την αντιμετώπισή της. Το πρόβλημα πλέον δεν θα το έχουν μόνο οι οικονομικά αδύναμες χώρες όπως η Ελλάδα και οι χώρες του ευρωπαϊκού νότου. Μεγάλες οικονομίες που διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στην παγκόσμια αναπαραγωγή του συστήματος θα καθλωθούν και η καπιταλιστική μηχανή θα μπλοκάρει. Πλησιάζει η στιγμή που η παγκόσμια κρίση θα απειλήσει να τινάξει στον αέρα κάθε πτυχή της παγκόσμιας οικονομίας.

Μέσα στην επόμενη περίοδο οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ παντού θα γίνουν ακόμα πιο αμελικτες, καθώς αναμένουν την επόμενη και πιο άγρια μέχρι στιγμής φάση της κρίσης. Τα "σημάδια" είναι πολλά: Η κρίση χρέους στις χώρες της ευρωζώνης δεν αντιμετωπίζεται με τις πολιτικές λιτότητας, και χώρες όπως η Ελλάδα βυθίζονται όλο και πιο βαθιά στα χρέη, το τραπεζικό σύστημα στις ανεπτυγμένες χώρες δεν έχει βγει από το φάσμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης που πυροδότησε η κατάρρευση των subprimes στις ΗΠΑ, πολλές μεγάλες τράπεζες στην Ευρώπη είναι χρεοκοπημένες και επιβιώνουν με το δωρεάν χρήμα της ΕΚΤ. Το κόστος διάσωσης των χρεοκοπημένων ευρωπαϊκών τραπεζών φορτώνεται, φυσικά, στις πλάτες των αδύναμων της Ευρώπης.

Η παγκόσμια κρίση απειλεί με καθίζηση την κινέζικη οικονομία, μία από τις σημαντικότερες ατμομηχανές του καπιταλισμού. Οι τιμές των πρώτων υλών και των εμπορευμάτων που τροφοδοτούν τη λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής έχουν καταρρεύσει απειλώντας την περιουσία μεγάλου τμήματος της άρχουσας οικονομικά τάξης του πλανήτη που έχει επενδύσει σε αυτά και στο χρέος χωρών-παραγωγών. Ήταν αναμενόμενο ότι η ποσοτική χαλάρωση που προχώρησαν οι κεντρικές τράπεζες σε Ευρώπη και ΗΠΑ θα οδηγούσε σε περαιτέρω διόγκωση του παγκόσμιου χρέους. Και το χρέος αυτό απειλεί να τινάξει στον αέρα όχι μόνο τις λεγόμενες "αναδυόμενες οικονομίες" των χωρών-παραγωγών, αλλά και τραπεζικά μεγαθήρια του παγκόσμιου καπιταλισμού, καθώς ένα νέο κραχ θα χτυπήσει το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Η κρίση πλέον δεν θα έχει μόνο τη μορφή της χρηματοπιστωτικής κρίσης ή της κρίσης χρέους. Θα χτυπήσει σε κάθε πτυχή της παγκόσμιας οικονομίας και κυρίως θα πλήξει την ίδια την παγκόσμια παραγωγική βάση. Δηλαδή, θα επιστρέψει εκεί από όπου ξεκίνησε. Η συνέχεια αφορά τις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες που η σταθερότητά τους θα απειληθεί για πρώτη φορά σε τόσο μεγάλο βαθμό. Και όσον αφορά το ελληνικό καθεστώς, είναι γελοίο να πιστεύουμε πως θα μπορέσει να επιβιώσει με τα υπάρχοντα προγράμματα διάσωσης. Η πιο δύσκολη περίοδος για τη χώρα τώρα αρχίζει. Και θα διαλυθούν με

τον πιο αμείλικτο τρόπο οι όποιες αυταπάτες υπήρχαν στην κοινωνική βάση, ότι κάποια στιγμή το μαρτύριο θα τελειώσει.

Η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης και η ευρωπαϊκή ενοποίηση θα δοκιμαστούν με τους πιο άγριους μέχρι στιγμής όρους. Όσον αφορά την ΕΕ και την προοπτική επιβίωσής της, αυτή δεν κρίνεται μόνο με τους όρους που βάζει η μεγάλη ροή προσφύγων και μεταναστών, αλλά κυρίως το γεγονός ότι αυτό συμβαίνει σε μια περίοδο που η ευρωπαϊκή ελίτ αναμένει την πιο βαθιά φάση της οικονομικής κρίσης μαζί με τον υπόλοιπο πλανήτη. Το άμεσο και εφιαλτικό επακόλουθο από την προσφυγική κρίση είναι η προοπτική φασιστικοποίησης τμημάτων των ευρωπαϊκών κοινωνιών, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την πολιτική κατάσταση που θα διαμορφωθεί στην Ευρώπη το επόμενο διάστημα. Και σε αυτή την εξέλιξη συνηγορεί αποφασιστικά η απουσία ισχυρού επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη.

Αυτό που θέλω να επισημάνω με τα παραπάνω είναι ότι τώρα θα αποκαλυφθεί αυτό που ο Επαναστατικός Αγώνας λέει εδώ και εφτά χρόνια: Ότι αυτή η κρίση είναι η μεγαλύτερη, η πιο βαθιά, η πιο κρίσιμη που έχει περάσει ποτέ ο καπιταλισμός στην ιστορία του. Και απέναντι σε αυτή την εξέλιξη το μόνο που έχουμε στα χέρια μας είναι ο αγώνας για την ανατροπή του καπιταλισμού. Είναι ανάγκη, τώρα περισσότερο από ποτέ στο παρελθόν, να οργανωθεί από τα κάτω ένας αγώνας ανατροπής του καθεστώτος πριν είναι πολύ αργά για όλους μας. Γιατί η επιβίωση της κοινωνικής βάσης είναι όλο και πιο φανερό πλέον ότι δεν συμβαδίζει με την επιβίωση του συστήματος. Η επιβίωση της κοινωνικής βάσης δεν συμβαδίζει με την επιβίωση των εξουσιαστών, των πλουσίων, των καπιταλιστών. Η επιβίωση της κοινωνικής βάσης μόνο από μια διαδικασία μπορεί να διασφαλιστεί: Την πολιτική και κοινωνική διαδικασία που θα οργανώσει την ταξική αντεπίθεση ενάντια στο σύστημα και τους φορείς του. Την αντεπίθεση για την ανατροπή του καθεστώτος, για την κοινωνική Επανάσταση. Και αυτή η αντεπίθεση μόνο ένοπλα μπορεί να γίνει πραγματικότητα. Μόνο με την ένοπλη προλεταριακή αντεπίθεση μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Στόχος μιας κοινωνικής Επανάστασης δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς πλούσιους και φτωχούς, χωρίς αφέντες και δούλους. Στόχος μιας κοινωνικής Επανάστασης δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς κράτος και καπιταλισμό, χωρίς ταξικούς και κοινωνικούς διαχωρισμούς. Στόχος μιας κοινωνικής Επανάστασης είναι η δημιουργία μια κοινωνίας οικονομικής ισότητας και ελευθερίας για όλους.

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΠΟΔΡΑΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΙ ΣΕ ΟΛΗ ΜΟΥ ΤΗ ΖΩΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΩ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΙ**

Πόλα Ρούπα, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα